

Sygn. akt III CSK 164/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie
przy uczestnictwie W. S. i J. M.

o orzeczenie zakazu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt XII Ga 434/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie – w sprawie o orzeczenie wykonywania działalności gospodarczej – oddalił apelację od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 4 marca 2014 r.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji uczestnicy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni art. 373 ust 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 233) w związku z art. 11 Pr.u.n. Ponadto skarżący zarzucili naruszenie art. 379 pkt 5 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżący wskazują jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinni sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienie prawne wskazane w skardze kasacyjnej nie występuje. Przepis art. 373 Pr.u.n. nie wiąże możliwości orzeczenia zakazu ze zgłoszeniem przez wierzycieli wniosku o upadłość, lecz wyłącznie z brakiem aktywności dłużnika (przedsiębiorcy). Wyjaśnił to już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 239/08 (OSNC-ZD 2009, nr C, poz. 67).

Nie zachodzi także zarzucana przez skarżącego nieważność postępowania, gdyż nieobecność uczestnika była usprawiedliwiona (k. 289), a na posiedzeniu był obecny jego pełnomocnik (k. 291), więc o pozbawieniu możliwości obrony swych praw nie może być mowy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).